

Arrest

nr. 116 258 van 20 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE POURCQ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 8 augustus 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 26 juli 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger van Malinké origine te zijn en u werd geboren op 15 augustus 1985 in Liberia. Uw moeder, Mar. D., was hoogzwanger op bezoek gegaan bij haar vader die in Monrovia werkte als imam. Aangezien haar vader van mening was dat ze in haar hoogzwangere toestand niet kon reizen, beviel ze in de Liberiaanse hoofdstad en keerde ze pas na de bevalling terug naar Conakry.

Wanneer u drie jaar oud was, overleed uw moeder ten gevolge van ziekte. Na de dood van uw moeder bleven enkel uw twee broers en uw oudere zus A. bij uw vader wonen. U en uw andere zussen werden 'verdeeld'. Omdat de oudere zus van uw moeder, H. D., uw naamgenote was en kinderloos was gebleven, wou zij de zorg voor u op zich nemen. Zodoende groeide u op bij deze tante en haar echtgenoot, Mam. K., in de wijk Anta in de gemeente Matoto te Conakry. U ging naar de lagere school, maar stopte uw opleiding in de vierde klas omdat u uw tante moest helpen water te verkopen op straat.

Gedurende de 23 jaar dat u bij uw tante woonde ging u nooit op familiebezoek bij uw vader, Ib. S. noch had u contact met uw broers en zussen. Uw tante had u op het hart gedrukt ver uit de buurt te blijven van uw vader, maar pas vlak voor haar overlijden in december 2011 kwam u te weten waarom. Ze vertelde u op haar sterfbed dat uw vader van plan was u en uw zusjes te besnijden toen u bijna negen jaar was en ze biechtte u op dat ze uw vader had voorgelogen dat u reeds besneden was. Omdat uw tante ervan overtuigd was dat haar eigen besnijdenis de reden was waarom ze nooit kinderen kreeg, had ze u in werkelijkheid evenwel nooit laten besnijden en had ze u geboden dit aan niemand te vertellen.

Na het overlijden van uw tante verhuisde u in januari 2012 naar uw vader in de wijk Sangoyah in de gemeente Matoto te Conakry. Het leven dat u bij uw tante leidde, was echter niet te vergelijken met hoe het u bij uw eigen vader verging. Aangezien uw vader een streng religieus wahabiet was, waren er tal van regels waaraan u zich diende te houden. Iedereen in huis werd elke morgen vroeg gewekt om te bidden en hij stond erop dat er vijf maal daags werd gebeden. Ook moest u zich correct aankleden, hetgeen betekende dat het dragen van een broek of een truitje met een decolleté uitgesloten was en dat u binnenshuis een hoofddoek moest aandoen. Bovendien was langer dan vijf uur 's avonds buiten op straat blijven uit den boze en kon nephaar evenmin door de beugel. U hield zich aan de regels die uw vader u oplegde, maar zoals uw tante u had opgedragen zweeg u tegen iedereen over het feit dat u onbesneden was.

Wanneer u zich op een dag in de kamer aan het insmeren was met crème nadat u douchte, kwam uw zus Bi. binnen. Zij zag dat u niet besneden was en voor dat u nog maar een woord kon uitbrengen, rende ze om een voor u onbegrijpelijke reden naar uw vader om hem dit te vertellen. Uw vader stapte op u af en dwong u de waarheid te vertellen. U gaf toe niet besneden te zijn. Wanneer hij dit hoorde, stelde uw vader dat alle meisjes moesten worden besneden en dat er geen sprake van kon zijn dat zijn dochter een onbesneden birakolo was. Hij ging terstond naar de oudere vrouw die besnijdenissen uitvoert. Terug thuis informeerde hij u dat u op het einde van de maand zou worden besneden. U liet niet merken dat deze beslissing u hoegenaamd niet beviel. U achtte het immers zinloos om te protesteren, omdat u uw vader kende als een uitermate koppig man die halsstarrig aan de door hem genomen beslissingen vasthield. In plaats van weerwerk te bieden aan uw vader, kleepte u zich om. Na drie weken bij uw vader te hebben verbleven, trok u de straat op om nooit meer terug te keren.

U ging naar de wijk Coleah in het centrum van Conakry, waar u bedelde om te overleven. Wanneer u op 9 maart 2012 voor de deur van het restaurant Jardin de Guinée stond, liep Michel langs. U had honger en vroeg hem geld. Deze blanke Europeaan vroeg u wat er aan de hand was en nadat u uw problemen uit de doeken deed, nam hij u mee naar zijn huis in de wijk Camayenne. U bleef vijf maanden ondergedoken in het huis van Michel en in ruil voor onderdak, ging u met hem naar bed. In de loop van deze periode vernam u niets meer van uw vader of andere familieleden, maar u ontmoette bijwijken wel vrienden en collega's van Michel. Behalve dat hij voor een ngo werkte, kwam u evenwel niets te weten van Michel. U stelde geen verdere vragen, omdat u niet het risico wou lopen door hem terug op straat gezet te worden.

In augustus vertelde Michel u dat zijn contract was afgelopen en dat hij uit Guinee moest vertrekken. Omdat hij getrouwd was, zo legde Michel u uit, kon hij u echter niet meenemen om bij hem te wonen. Wel beloofde hij u ergens naartoe te brengen waar u veilig zou zijn en u niet zou worden besneden. Uw reis werd zodoende geregeld en betaald door Michel. U verliet Guinee op 7 augustus 2012, na een tussenlanding in een voor u onbekend land bent u op 8 augustus 2012 aangekomen in België. Michel vergezelde u vervolgens tot voor de deur van Dienst Vreemdelingenzaken, waar u op 8 augustus 2012 asiel vroeg.

Nadat hij u tot bij Dienst Vreemdelingenzaken had gebracht zag of hoorde u Michel niet meer. In België had u wel nog regelmatig telefonisch contact met uw jongere zus, Mai.. Ze maakte zich zorgen om u en belde u elke zaterdag en zondag. U wisselde informatie uit over de stand van uw beider leven.

Ook informeerde ze u dat ze eveneens bij uw vader vertrok om te voorkomen dat ze zou worden besneden.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een geboorteakte op uw naam, een identiteitskaart op uw naam, een attest van niet-besnijdenis opgesteld door dokter G. D. op 28 augustus 2012; een lidkaart van de Belgische organisatie Groupe pour l'Abolition des Mutilations Sexuelles Féminines (GAMS Belgique) en een enveloppe van DHL.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde bij uw terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat u zal worden besneden door uw vader, omdat dat traditie is in Guinee (CGVS p. 12) Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u op geen enkele manier kon overtuigen dat u internationale bescherming behoeft omwille van de door u aangehaalde vrees voor besnijdenis.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat 'l'excision est principalement pratiquée (...) sur de très jeunes filles qui ne sont pas encore en âge de faire valoir leur volonté. Plus d'un tiers des Guinéennes la subissent avant l'âge de six ans et la grande majorité d'entre elles avant l'entrée dans l'adolescence' (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 8). De vaststelling dat het gebruikelijk is om meisjes voor hun puberteit te besnijden, maar dat u ondertussen reeds achtentwintig bent en nog steeds niet werd besneden wekt verbazing. Wanneer u door het Commissariaat-generaal op bovenstaande informatie werd gewezen, bevestigde u: 'Dat is waar, achtentwintig is te oud, niemand kan zo lang niet besneden zijn' (CGVS p. 21). Bij wijze van verklaring dat u desalniettemin dermate lang aan de praktijk van besnijdenis wist te ontkomen, stelde u dat uw tante uw vader een tiental jaar geleden had voorlozen dat u reeds besneden was. Aanvankelijk was niemand ervan op de hoogte was dat het tegendeel waar was, aangezien u tegen iedereen zweeg over het feit dat u niet besneden was (CGVS p. 21; 12). Naar uw zeggen kwam uw tantes leugen pas in januari 2012 aan het licht op het moment dat u uw intrek had genomen bij uw vader na het overlijden van uw tante (CGVS p. 11). Echter, aan deze door u geschetste gang van zaken kan in het geheel geen geloof worden gehecht.

Zo is het in eerste instantie allerm minst geloofwaardig dat u meermaals vermeldde dat u na de dood van uw tante terug bij uw vader ging wonen als het ware het de evidentie zelve (CGVS p. 11; 14; 16). Meer nog, in het licht van uw verklaringen dat u nooit op familiebezoek ging bij uw vader en evenmin contact met hem onderhield gedurende de periode dat u bij uw tante en haar echtgenoot woonde, mag het ten zeerste verbazen dat u het dermate vanzelfsprekend achtte dat u naar hem terugkeerde na drieëntwintig jaar (CGVS p. 15; 12). Redelijkerwijs zou men immers eerder verwachten dat u bij de echtgenoot van uw tante zou blijven wonen. Wanneer het Commissariaat-generaal polste waarom dit niet aan de orde was, antwoordde u kortweg: 'Dat kan niet, want hij was alleen' (CGVS p. 13). Hoewel het inderdaad zo is dat er bepaalde gedragsregels worden vooropgesteld in de islam wat betreft het samenleven van mannen en vrouwen, is het evenwel hoegenaamd niet plausibel dat u louter omwille van de dood van uw tante zou moeten opstappen bij uw oom. Immers, net zoals uw tante had ook uw oom gedurende drieëntwintig jaar ingestaan voor uw opvoeding en terwijl uw biologische vader geheel en al uit uw leven was verdwenen, had uw oom de rol van vader op zich genomen. Het loutere feit dat uw oom weduwnaar werd en alleen kwam te staan in december 2011 kan dan ook allerm minst gelden als een overtuigende verklaring waarom u zonder meer naar uw eigen vader zou moeten terugkeren. Naar uw zeggen had uw tante u bovendien herhaaldelijk op het hart gedrukt ver uit uw vaders buurt te blijven en ze zou u op haar sterfbed hebben toevertrouwd dat hij het plan had opgevat u te besnijden toen u bijna negen jaar was (CGVS p. 15). Dit indachtig is het eveneens allerm minst plausibel dat u zo lichtvaardig zou hebben ingestemd om uitgerekend terug bij uw vader te gaan wonen en dat u niet de geringste poging zou hebben ondernomen om een alternatieve verblijfplaats te vinden.

Ten tweede mist de door u omschreven manier waarop uw vader te weten kwam dat u niet besneden was elke geloofwaardigheid. Zo verklaarde u hieromtrent: 'Na mijn douche ben ik in de kamer gegaan en ik ging me omkleeden en toen kwam mijn zus [Bi.] binnen, ze is weggerend en naar mijn vader toegegaan, ze heeft gezegd tegen mijn vader, H. is niet besneden' (CGVS p. 11; 15). Zelfs in acht genomen dat u net uit de douche kwam en volledig naakt was, is het evenwel geheel en al onmogelijk dat uw zus zonder meer kon vaststellen of u al dan niet besneden was. Wanneer het Commissariaat-generaal u hierop wees, riposteerde u: 'Dat ligt aan de manier waarop je staat, ik was aan het crème smeren en dan doe ik mijn benen een beetje uit elkaar' (CGVS p. 16). Ook deze bijkomende verklaring kan evenwel niet weerleggen dat het geenszins geloofwaardig is dat uw zus

louter door de kamer binnen te stappen in een oogwenk kon uitmaken dat u niet besneden was. Gevraagd wanneer dit net gebeurde, wist u daarenboven enkel onnauwkeurig aan te geven dat het in januari was (CGVS p. 15). Wanneer het Commissariaat-generaal nogmaals polste naar een specifiekere tijdsaanduiding, beweerde u het zich niet meer te herinneren en opperde u ter vergoelijking dat het onder meer omwille van de dood van uw tante een zeer turbulente periode in uw leven betrof (CGVS p. 16). Uiteindelijk wist wel aan te geven dat u in totaal drie weken bij uw vader verbleef (CGVS p. 16). Uw vermeende vergeetachtigheid hieromtrent doet echter wenkbrauwen fronsen. Aangezien de dag dat uw vader ontdekte dat u niet werd besneden een zulk ingrijpend moment in uw leven betrof en u expliciet verklaarde dat het de directe aanleiding vormde voor uw vlucht (CGVS p. 12), is het volstrekt onaannemelijk dat u zich dit moment niet meer exacter zou herinneren. Dit is des te meer zo, gezien u niet de minste moeite ondervond om uw ontmoeting met Michel te situeren in de tijd. Desgevraagd antwoordde u stellig: 'Die datum zal ik nooit vergeten, ik heb Michel op 9 maart [2012] leren kennen' (CGVS p. 17). Tenslotte moet in dit verband ook nog worden opgemerkt dat u eveneens uiterst vage en tegenstrijdige verklaringen af over de beweegredenen van uw zus, Bi.. Zo verklaarde u in eerste instantie 'ook niet [te begrijpen] waarom ze dat heeft gedaan' (CGVS p. 16). U stelde aanvankelijk dat u 'niet [wist] dat ze dat zou vertellen' (CGVS p. 16). Even later karakteriseerde u uw zus als een slecht persoon en ter illustratie voerde u aan dat ze u verraadde bij uw vader (CGVS p. 16). U vervolgde echter: 'Als ik haar niet vertrouwde, zou ik die crème niet smeren waar zij bij is' (CGVS p. 16). Dat u haar enerzijds een slecht karakter toedichtte en opperde haar al van voor dit voorval niet te zeer te vertrouwen, maar anderzijds geen argwaan bleek te koesteren toen ze de kamer binnenkwam, valt op geen enkele manier met elkaar te rijmen.

Verder is het, gelet op uw standpunt met betrekking tot besnijdenis en in het licht van het feit dat u uw familie zou zijn ontvlucht om aan deze traditionele praktijk te ontkomen, niet aannemelijk dat u geen enkele organisatie of ngo in Guinee bij naam kan noemen die de strijd aangaat tegen deze traditie (CGVS p. 21). In het bijzonder omdat u altijd in Conakry heeft gewoond, waar het gros van de preventieve sensibiliseringscampagnes plaatsvinden (SRB, 'Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 10). Daarenboven kon u evenmin toelichting verstrekken bij het wettelijke verbod op vrouwenverminking in Guinee. Meer nog, wanneer u erop werd gewezen dat de Guinese autoriteiten een wet goedkeurden die besnijdenis verbiedt, stelde u daar nooit eerder iets over te hebben gehoord (CGVS p. 21). U verklaarde dat het ouders en niet de autoriteiten zijn die beslissingen nemen in verband met zaken die uw kinderen aanbelangen (CGVS p. 21). Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de autoriteiten reeds in de zomer van 2012 over een juridische basis beschikten om strafrechtelijke stappen te ondernemen. In 2000 werd er immers een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminking als misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministers ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien in gevangenisstraffen van drie maanden tot twee jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikel 12 en 13). De teksten laten de ngo's en verenigingen die op wettelijke wijze geregistreerd zijn op het Guinese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminking eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15) (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 14). Dat u, iemand die om internationale bescherming verzoekt om uzelf tegen deze praktijk te beschermen, dermate onwetend bleek aangaande de talrijke ngo's die actief zijn op het terrein en betreffende de actieve strijd die de Guinese autoriteiten voeren tegen besnijdenis doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, zeker in het licht van de hogervermelde objectieve situatie in uw land van oorsprong met betrekking tot (sensibilisering tegen) vrouwenbesnijdenis (cf. supra) en gezien uw profiel, met name een 28-jarige vrouw die blij geeft van de nodige zelfstandigheid om haar eigen keuzes te maken en die de nodige vaardigheden bezit om in haar levensonderhoud te voorzien (cf. infra).

Tenslotte moet in dit verband nog worden aangestipt dat uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er zich in Guinee langzamerhand een mentaliteitswijziging voltrekt met betrekking tot het besnijden van meisjes. De afgelopen jaren is er een daling in het prevalentiecijfer van deze traditionele praktijk vast te stellen in het overgrote deel van het land, de steden voorop. In het bijzonder de jongere generatie wordt er almaar minder aan blootgesteld. Aldus dokter Morissanda Kouyaté, die zich baseert op thans nog ongepubliceerde cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund) worden er vandaag reeds twintig percent minder meisjes besneden (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 8-9).

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u zichzelf in de loop van het gehoor een hulpeloos profiel trachtte aan te meten, maar dat u als achtentwintigjarige Guinese vrouw elke zelfredzaamheid zou ontberen overtuigt in het geheel niet.

U verklaarde dat u op geen enkele manier aan uw vader liet merken dat u niet wou besneden worden, aangezien uw vader 'heel koppig [is], als hij een beslissing neemt, kan niemand zijn mening veranderen, dat heeft dus geen zin' (CGVS p. 17). In plaats van weerwerk te bieden aan uw vader, kleepte u zich om en vertrok u naar de wijk Coleah, waar u naar uw zeggen niemand kende en waar u geen andere keuze had dan op straat te leven (CGVS p. 17). Deze van elk initiatief verstoken houding evenals het feit dat u niet eens de minste poging ondernam om uit te zoeken of u elders kon verblijven, mag evenwel verwonderen.

Zo is het weinig geloofwaardig dat u in deze omstandigheden klaarblijkelijk niet bij de echtgenoot van uw tante ging aankloppen of dat u zich schijnbaar niet eens de moeite getroostte de andere zussen van uw moeder die ook in Conakry woonden te contacteren (CGVS p. 4). Nochtans blijkt uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal dat 'si l'on est rejeté par la famille paternelle, l'on est assuré d'avoir gîtes et couverts dans la famille maternelle car celle-ci ne nous abandonnera jamais' (Oumar Doumbouya, 'Changement culturel et développement social : La nouvelle place des femmes en Guinée', p. 110). Expliciet gevraagd om welke reden u evenmin vrienden contacteerde, ontweek u de vraag en opperde u: 'Ik kan niet naar mijn familie gaan, want overal waar ik naartoe zou gaan in de familie zou mijn vader mij terugvinden' (CGVS p. 17). U stelde er zeker van te zijn dat uw vader op zoek is naar u, maar slaagde er geenszins in deze stellige overtuiging hard te maken. Toen u op straat leefde van januari 2012 tot maart 2012 zag of hoorde u immers niemand van de familie en ook tijdens uw verblijf bij Michel tot augustus 2012 vernam u niets meer van uw vader (CGVS p. 20; 22). Dat u over geen enkele concrete aanwijzing beschikt dat uw vader op zoek is naar u, maakt dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zijn vastberadenheid u terug te vinden om u te besnijden danig dient te worden gerelativeerd.

Dat u bovendien beweerde vanop het moment van uw vlucht te zijn veroordeeld tot de bedelstaf staat in schril contrast met het feit dat u voordien werkzaam was als verkoopster op straat (CGVS p. 11). U verklaarde immers in de vierde klas met school te zijn gestopt, omdat u uw tante moest helpen water te verkopen op straat (CGVS p. 9). Zodoende kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u de nodige vaardigheden beschikt om op die manier enigerlei in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Dit indachtig is het uitermate raadselachtig waarom u na uw vlucht deze door u vergaarde ervaring als verkoopster niet aanwendde. Meer nog, dat u geen andere keuze had dan geld bij elkaar te bedelen dient in het licht hiervan met een behoorlijke korrel zout te worden genomen. Een bijkomende opmerking die in dit verband nog moet worden gemaakt, is dat uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aangaande uw professionele activiteiten afwijken van wat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde. Zo verklaarde u op Dienst Vreemdelingenzaken dat u sinds u heel klein was een eigen kraampje uitbaatte in de straat en op de markt, waar u water en andere kleine dingen verkocht (vragenlijst DVZ dd. 17.08.2013, p. 2). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal repte u evenwel met geen woord over een kraampje. Meer nog, expliciet gevraagd of u werkte als verkoopster op de markt, dan wel een winkeltje had of gewoon rondliep op straat, stelde u verrassend genoeg: '[Ik verkocht] gewoon zo op straat' (CGVS p. 9). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de waarachtigheid van het hulpeloze profiel dat u van uzelf probeerde te schetsen.

Al deze elementen laten toe te concluderen dat de door u geopperde dreigende besnijdenis door uw vader elke geloofwaardigheid mist en dat er redelijkerwijs van u als achtentwintigjarige vrouw kan worden verwacht dat u voldoende in de mogelijkheid verkeert om uw leven in Guinee in eigen handen te nemen.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

U legde een geboorteakte evenals een identiteitskaart voor van uzelf, maar deze informatie wordt hierboven op geen enkel moment in twijfel getrokken. Hetzelfde geldt voor het medisch attest waaruit blijkt dat u niet besneden bent, opgesteld door dokter G. D. op 28 augustus 2012. De enveloppe van DHL vormt enkel een aanwijzing dat er op 21 september 2012 aan u documenten werden verstuurd vanuit Conakry door Mai. S.. De documenten van GAMS Belgique tonen tenslotte enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie, maar doen geen afbreuk aan bovenstaande conclusies. Op deze kaart van GAMS Belgique staat bovendien vermeldt dat 'de houder van deze kaart zich engageert om persoonlijk te participeren aan de activiteiten van GAMS Belgique.' Uw engagement dient evenwel met een behoorlijke korrel zout te worden genomen, gezien u tijdens het gehoor verklaarde: 'Ik woon ver van Brussel, dus in december, tijdens de feestdagen, heb ik een ticketje gehad en dan ben ik één keer naar hier gekomen' (CGVS p. 22).

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden

van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van de parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een fotokopie van het "Algemeen Ambtsbericht maart 2013, pag. 38-41" en een kopie van het reeds bij het CGVS neergelegde "Attest dr.G.D. 28.8.2012".

Ter terechtzitting bezorgt verzoekster aan verwerende partij een kopie van de nota met nieuwe stukken die zij op 21 oktober 2013 per fax heeft overgemaakt aan de Raad.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster voert aan dat ze Guinee is ontvlucht om aan vrouwelijke genitale verminking (VGV) te ontkomen. Verzoekster is een vrouw van 28 jaar die niet besneden is. Ze is opgegroeid bij haar tante en oom die haar tegen deze traditionele praktijk hebben beschermd en haar steeds goed behandeld hebben.

3.2. De bestreden beslissing stelt terecht dat niet aannemelijk is dat verzoekster na het overlijden van haar tante – dat ze niet aantoon – haar beschermde omgeving zou verlaten om als volwassen persoon vrijwillig te gaan inwonen bij haar biologische vader met wie ze 23 jaar geen contact had. Bovendien had haar tante haar gewaarschuwd voor haar vader en diens traditionele houding en elk contact gemeden met hem.

3.3. Verzoekster verwijst naar het Nederlands ambtsbericht dat volgens haar een heel ander beeld schept dan wat door het CGVS wordt voorgehouden en besluit hieruit dat het door verzoekster geschetste verhaal dus niet zo onmogelijk of onwaarschijnlijk is als het CGVS doet uitschijnen. Ze vervolgt *"Het feit dat haar vader, ook op het moment dat haar tante H. D. - bij wie ze opgroeide - overleden was, nog niet op de hoogte was van het gebrek aan besnijdenis, is dus zeer wel mogelijk, in de door verzoekster geschetste omstandigheden"*. Ten slotte stelt verzoekster dat ze op dat moment geen andere keuze had en *"ze besepte niet of te weinig hoe streng haar vader dacht over bepaalde traditionele gebruiken, meer specifiek m.b.t. de mogelijkheid of de plicht om zich te laten besnijden. Het dus niet zo, zoals door het CGVS ten onrechte gesuggereerd, dat verzoekster het de evidentie zelfde vond of dat het dermate vanzelfsprekend was dat zij naar haar vader terugkeerde. Nee, op dat moment was er geen alternatief en werd zij door Mam. K. naar haar vader gebracht. Er was dus op dat moment ook geen sprake van een mogelijk verblijf bij een tante langs moeders kant"*.

3.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing overwoog *"dat het inderdaad zo is dat er bepaalde gedragsregels worden vooropgesteld in de islam wat betreft het samenleven van mannen en vrouwen"* doch dat het niet plausibel is dat verzoekster louter omwille van de dood van haar tante zou moeten opstappen bij haar oom die samen met haar tante gedurende drieëntwintig jaar heeft ingestaan voor verzoeksters opvoeding. Terwijl haar biologische vader geheel uit haar leven was verdwenen, had haar oom de rol van vader op zich genomen. Het loutere feit dat verzoeksters oom weduwnaar werd en alleen kwam te staan in december 2011 kan dan ook allerminst gelden als een overtuigende verklaring waarom verzoekster zonder meer naar haar eigen vader zou moeten terugkeren. Integendeel, indien verzoekster op de tradities steunt, dan wordt ook ter terechtzitting niet toegelicht waarom ze als enig kind en adoptie dochter van haar oom geen bijstandsverplichting naar hem had. Verzoekster verklaarde ook dat haar tante haar bovendien herhaaldelijk op het hart had gedrukt ver uit haar vaders buurt te blijven en ze had verzoekster op haar sterfbed nog toevertrouwd dat hij destijds toen ze 9 jaar was, nog het plan had opgevat haar te laten besnijden. Verwerende partij stelt dan ook terecht dat *"Dit indachtig is het dan ook allerminst plausibel dat verzoekster zo lichtvaardig zou hebben ingestemd om uitgerekend terug bij haar vader te gaan wonen en dat zij niet de geringste poging zou hebben ondernomen om een alternatieve verblijfplaats te vinden. Verzoekster kan niet aannemelijk maken dat er voor haar geen alternatief was"*. Ten slotte kan ook uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijken dat *"Alleen vrouwen die oud genoeg zijn om zich zelfstandig staande te kunnen houden, zouden zich aan MGF kunnen onttrekken door de (familie)gemeenschap te verlaten"* (Algemeen Ambtsbericht Guinee van maart 2013 p.40). Verzoekster diende haar thuis niet te verlaten, minstens dit toont ze niet aan. Verzoekster had immers een thuis waar ze veilig was bij haar oom en voor zover ze haar vader wenste te ontzien kon ze zelfstandig wonen nu ze als verkoopster een inkomen had. Verzoeksters aanvullende beweringen ter terechtzitting inzake de hernieuwde contacten met haar zus en de besnijdenis van haar zus die daarbij overleed, zijn loutere beweringen die niet worden aangetoond. Bovendien staat het lot van verzoekster los van dit van haar zussen nu ze niet aantoonde dat verzoekster geen zelfstandig leven kan leiden en aldus ook zelfstandig kan beslissen over een eventuele besnijdenis. Dit klemt te meer nu verzoekster haar oom-vader aan haar kant heeft, het niet aannemelijk is dat ze hem diende te verlaten en verzoekster geen problemen kende zolang ze bij hem woonde. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat – in zoverre noodzakelijk – verzoekster ook in Guinee terecht kon bij NGO's die zich inzetten tegen VGV.

3.5. Waar verzoekster nog aanvoert haar vader de huwelijksvoogd is, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeksters vader zich geen inspanningen getrooste om zijn dochter op de gebruikelijke huwelijksleeftijd uit te huwelijken. Verzoekster kan niet tegelijkertijd stellen dat haar vader alle macht heeft en gebruikt doch ook dat haar adoptie moeder/tante en verzoekster sinds haar meerderjarigheid, zich met gemak konden onttrekken aan deze macht. Evenmin wordt aangetoond in de aangebrachte informatie welke rol verzoeksters "oom" in een eventueel huwelijk vervult nu hij steeds als onbetwiste vader is opgetreden en verzoeksters biologische vader nooit belangstelling toonde voor verzoekster, zelfs niet na het overlijden van de tante. Het is immers verzoekster die vrijwillig naar haar biologische vader is gestapt en niet omgekeerd.

3.6. Ten slotte en daargelaten de discussie over waar en hoe verzoekster haar handel dreef, kan wel vastgesteld worden dat verzoekster zelfstandig kon leven. Dat verzoeksters tante noodzakelijk was voor de ondersteuning en haar niet heeft ingelicht hoe ze deze handel succesvol kon leiden zijn loutere beweringen. Minstens heeft ze in het CGVS-verhoor nooit aangegeven financiële problemen te hebben. Bovendien heeft verzoekster nog haar oom bij wie ze werd grootgebracht en ook na haar meerderjarigheid bleef wonen.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.8. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK